

[Christophersen]

side erkende, at det rammer statsfinanserne meget hårdt, og det er selvfølgelig enhver skatte- og afgiftsministers, enhver regerings, problem at foretage denne balancegang mellem den statsfinansielle nødvendighed og den moralske dyd, men jeg tror, vi må erkende, at afgiftstrykket efterhånden på nogle områder er begyndt at få samme virkning, som indkomstskattetrykket har haft i en periode, nemlig at det bliver så højt, at man ikke længere får de beløb i kassen, man havde regnet med.

Så skal jeg til sidst sige nogle få ord om fremskridtspartiets ændringsforslag. Der er ca. 1.000; det er en bog på, hvad skal vi sige, 300-400 sider. Vi fik den udleveret mandag eftermiddag, og så er det altså meningen at vi skal stemme om den i dag. Det er en så overvældende opgave, at øjensynlig ikke engang partiet selv har været interesseret i at få den til afstemning. Derfor bliver der kun afstemning om 5 af ændringsforslagene, efter hvad jeg kan forstå, og det er 5 ændringsforslag, som alle sammen går ud på, at folk skal have nogle flere penge, deres indkomstskat skal sættes ned med et meget stort beløb, de skal have mere i folkepension; der skal bruges mere til hjemmehjælperne, der skal bruges noget mere på åndssvageforsorgen, og så skal staten betale dagpengeudgifterne efter den første sygeuge.

Noget af det kan man godt have sympati for, det er klart. Vi vil godt alle sammen betale mindre i skat, det er jeg slet ikke i tvivl om. Der er sikkert også mange, der synes, at folkepensionen skal sættes op. Og hvorfor skulle man ikke gøre noget mere for hjemmehjælperne, om ikke andet så for deres patienters skyld, hvorfor skulle man ikke gøre noget mere for åndssvageforsorgen, og hvorfor skulle man ikke overtage nogle dagpengeforpligtelser? Men det er jo kun den ene side af sagen, man dermed kommer til at stemme om; den anden side af sagen er alle besparelserne. Jeg opfatter det sådan, at efterhånden er det en rituel fremlæggelse af gamle forslag, som vi nu har set i 4-5 år, og som vi sikkert kommer til at se en lang år-række endnu. Det vil sikkert på et eller andet tidspunkt, når man anlægger en historisk betragtning, komme til at tage sig ud som noget arvegods, som fremtidens fremskridtsfolk må bære rundt på. De har den tradition - sådan vil man engang i slutningen af 1980'erne se

på det - i det parti, at de én gang om året beder folketingets trykkeri om at udgive en bog, der indeholder en række synspunkter. Det optager efterhånden ikke så mange mere, alle ved godt, at det er urealistisk, at det ikke kan vedtages, at det ikke bliver til noget, men alle partier har den slags ting. Jeg har en fornemmelse af, at det er den proces, fremskridtspartiet nu er på vej ind i, og det kan vi andre så tage stille og roligt.

Men jeg må nok sige, at jeg synes, det er ret usædvanligt, at man kommer med denne bog 2 dage før afstemningen. Det er urimeligt over for folketingets medlemmer. Man kan ikke forlange, at 179 medlemmer skal tage stilling til 1.000 ændringsforslag. Hvis vi andre præsenterede fremskridtspartiet for 1.000 ændringsforslag den dag, et udvalgsarbejde sluttede, og sagde til dem, at vi imødeså deres holdning til disse ændringsforslag inden for 72 timer, er jeg ret sikker på, at man ville tale om sjusk og om en urimelig behandling af de pågældende folketingsudvalg osv.

Jeg har adskillige gange, f. eks. i boligudvalget, oplevet, når der var sluttet forlig, at selv om man havde måske op til en uge til at sætte sig ind i tingene, var fremskridtspartiet overordentlig utilfreds med den behandling.

Derfor har en række partier i fællesskab i betænkningen udtrykt deres utilfredshed med denne fremgangsmåde. Det er ikke fair over for folketinget. Vi kan være uenige om det politiske, men jeg synes godt, vi kunne være enige om, hvordan man her i folketinget forholder sig over for hinanden. Jeg kan ikke se anden forklaring på det, end at det var mest bekvemt, at ændringsforslagene blev fremsat efter kommunalvalget. Det kunne have en forstyrrende indflydelse på folks opfattelse af partiet, hvis man fik offentliggjort disse mange spareforslag, for mange af dem er upopulære, det ved man efterhånden godt selv. Og samtidig slipper man for, det indrømmer jeg, og det kunne man tænke sig var et motiv i hvert fald, at få finansministeriet til at gennemgå alle ændringsforslagene og påvise virkningerne. Jeg går ikke ud fra, at finansministeren selv med sin bedste vilje i løbet af 2 dage kunne foretage en fyldig gennemgang af 1.000 ændringsforslag og deres virkninger. Det er den anden side af det. Man kommer med nogle ændringsforslag, hvis virkninger hverken forslagsstillerne eller vi andre over-